

VDANÁ ČI SVOBODNÁ?

ROMÁN.—B. M. CROKEROVÁ.

"Zajistě, tuto nadějí a celého srdce sdílím," dal Wynne v odvětu blasem přesvědčivým. V celé bytosti mladého advokáta jevil se něco, co starého pána velmi sympaticky se dotýkalo a vzbuzovalo v něm ploun, blahodějnou dívčeru v poctivou účast mluvíčku.

"Trvám, že dodal ji nejvíce život v Londýně," dodal pak. "Proto, až se vrátíme zas do Anglie, nemajmo si žádný dům vše meště, ale koupím zámek některého starého vymřelého rodu, znovu jej zařídím a vypravím. Plán ten už platí jenom pro případ, že Madelina —"

Dodati konce této řeči zůstal starý pán Wynnon.

"To se rozumí," opakoval tento jakoby v myšlenky zaduman.

"Vy pak již budete ženat, budete mít svou domácnost a doufám, že vás pak zase uvidím!"

"S tím ženěním tak rychle to nepůjde," odvětil Wynne klidně. "Ach, zapomněl jsem! Vy jste vydovec, ne-li? A jak se dali dítku? Pokaždé jsem zapomněl zeptati se po něm?"

"Dítě umřelo!" odpověděl Wynne s truchlivou tváří.

"Ach, to je mi lito! Ach, arcí, s dětmi je nějaký starost! Doufám tedy, milý, mladý příteli, až se vrátíme, že vás zase spatříme!"

"Myslim, že dřívě, ba snad i velmi brzo se zas uvidíme, nebot já hodlám odebратi se do Australie!"

"Opravdu? To mne srdceň těší! Rozumi se, za záležitostmi, které něco vynesou? Není-li pravda?"

"Alespoň za záležitostmi velmi významy. Ale teď musím vám dát bohem, nebot mám před svým odjezdem jesté mnoho na práci a mnich uspokádat." "A já dě stožím a združí vás o drahý čas svými rodinnými věcmi. Je mi opravdu líto! Chcím, abyste vše tak zařídil, aby ste jel s námi na Viktorii."

"Pokusím se o to a uvidím, co se dá dělat!" zvolala Wynne a kvapí odtud, aby zajistil si místo v kabíně na "Viktorii".

Kapitola dykatá první.

SHLEDÁNÍ NA MOŘI.

"Viktoria" byla skoro připravena. Velký počet cestujících plavil se do Australie, mnoho jich bylo tak zvaných "Angloindů", kteří brali se do Adenu, a největší část jich pozůstávala z letových ptáků, kteří hodlali do Indie a do Egypta.

Madelina se s paní Leachovou přes to přešla všechno obdržely samy pro sebe kabini, která byla pro čtyry osoby a byly velice rády, že měly dvě lůžka prázdná, která sloužila jim za místo k uchování různých věcí. Zvláště paní Leachová měla nesmírně mnoho košů, brašen a sbalených plášťů, skříňku pro skvosty, koš na čaj, a tak daleko a potřebovala jen sama pro sebe aspoň tři čtvrtiny prostoru.

Madelina, která byla velmi unavena, ležela v prostém saté na svém loži a divala se beze všechno čestenství na to, jak paní Leachová upravovala s vlas, oblékla si šaty, vybírala vhodné prsty, zkrátka činila všechno možné přípravy, aby odebrala se k stolu. Když pak na konec s všechny pochodem obrátila se k Madelině, vypadala právě tak hezky jako svého větžství s vědomou.

Ona v posledních dnech oslovila si zvláště spůsob, měřití Madelinu pohledem a pozorovat ji zrakem, v němž bylo kus zdvořilé, poloskryté, ale přece jen neopisatelně nestydlosti, která nemocnou dráždila.

"Tak tedy bychom byly štastné na cestě, milá Madelina," pravila. "Právě plujelem řekou dole a já cestuju s vami. Ze to nemám co děkovat vám, to vám, a vám mnohem více, než to, já vám více, než by se vám zdálo."

"Co pak vše?"

"Ted' nepovím," zvolala odpověděnou z významným úsměvem.

"Nebude asi také státi za to a zátyká se mně," pravila Madelina hlasem naprostě unavený. Byla tak měla, tak na smrt měla, že nic vše se jí nedotýkalo. Nejraději by byla umřela. Zvolna zvlnula oči.

Pani Leachová pozorovala ji s úzasmem. To, co věděla, týkalo se Madeliny, až příliš mnoho se jí týkalo. At' Madelina zavírála jak chce, a vše prozatím od-

Také to, že Vavřinec sám pro ni vylehl tento před věrem chráněný kont, zamíčel moudre a že tyž mladý muž opatrovniči po kradmu vtisknul do ruky zlatý peníz, starý pán sám ani nevedel.

Byl však od srdce rád, že měloho toho člověka s tim vřelým srdcem, který krom toho uměl hrát whist, má na palubě a želal jen, že Maddie nemůže ho vystřídat.

Pak ptal se, jak se má paní Leachova, jak Josefina, která, jak prý doslechl, stále tvrdí, že umírá, ba že již je po ni.

Když paní Leachová vstoupila do jídelny, fadila se společnost ke stolu a panoval tam zmatek, jaký v den vypluti vzdelyky býval.

Starý West zatím znamenitá místa si zajistil a on a paní Leachova, všechni je měli za přek manžel, — brzo na to zasedli společně k obdu.

Jidlo i víno chutnaly, pohyby lodi byly nepatrné, bylo to jen tak妥妥a znatele kolébání a vodníků rozplývala se bláhov.

"Madelina", pravila, "je měla a nechce jísti nic, než trochu polévky.

"Madelina", zvolala, "je měla a nechce jísti nic, než trochu polévky."

"O, ne, ne, nepotřebuji nikoho a sejdou také zas brzo dolů!"

Chvíli zůstala Madelina, jakými polohami jata, klidně ležet, pozorovala hru dimoucí se vlny, oblaky po nebi tāhouneti, mezi nimiž měsíce bledě misty vyzařoval. Její oči poněkam přivýkly si na měrné ono světlo a začaly se jíž poněkam více rozzářit, když k své největší mrzutosti spozorovala vysokou postavu nejakeho muže, který se k ní blížil a posadil se do křesla jejího otců, nakloniv se nad němou.

"Vavřinec! Jsi ty to, Vavřinec?" zvolala překvapena.

"Ano, já to jsem. Je ti už lépe?"

"Ne!" řekla Madelina a po dlouhé pomíče dodala:

"Dousám, že bude brzo konec?"

"Co je to?"

"Lékáti nazvali mou nemoc nějak po latinské; ale já mám za to, že my oba dobré víme, čím zmirám."

"A tvůj otec neví dosud o něčem?"

"Nikoliv, k čemu také? Proč bych pro tu přídu čas, co budu ještě snad živa, dělala mu zábrutek? Až umru, odpustiš mi, Vavřinec, a budeš o mne soudit méně nepríznivě, nemíli pravdu?"

"Ale ty nezměřeš, uzdravíš se zase a já raději pak ti odpustím."

"Ty možná opravdu chtěš? Ne, to není možno, kterak by jsi mohl? Já ani to nedoufám!" vyžádala se zebe bez dechu. "Co bych měla nyní ještě činit, abych svou vinu smířila?"

"Uzdravíš se! Za tou podminou, když se upíneš zas uzdravíš, odpustím ti všechno, všechno!"

Zasmála se tiše, bylo to prázdností dutý smich, pak řekla: "Podivně, že jsi tu také na lodi. Jdeš do Egypta?"

"Ne, do Sydneye."

"Jak? Máš tam přátele, nebo tam máš co dělat?"

"Oboje. Máš tam nutné záležnosti i doufám najít tam přátele. Tvůj otec tvrdí ho to náramně, že jsem jeho spolucestovatel. On mne má rád."

"Pře — přepodivno!"

"To nezní pro mne lichotivě, ale preece je tomu tak a štěstí, že tomu tak je. Ale teď musíš zase dolů. Ochladilo se."

"Ne, ne, já bych ráda zůstala ještě zde. V kabini je tak dusno a parno, a paní Leachové je taká, že jsem tam dojista."

A vyskutku Madelina se tam ihned položila a otec ji srovnal podušky pod hlavu a pečlivě ji přikryl. Pořáši nebo právě všechno a pak se pěkně palubu, ale vzdich byl překrásný a oživující, a bledá dívka opírajíc se o podušku všechny dívky se do očí povídala.

"Mne vidět!" opakovala s to mělym úsměvem. "Žádnej by mne ani nepoznal."

"Tu je ku př. lady Stift-Staffová, která se svými deerami ubírá do Bombaye, kapitán Vaušittart a slečna De Ville, která se sběhou chodila do školy."

"Tu nemohu vystáti!" zvolala mrzutá odpověď.

Starý pán právě chtěl dodati: "advokát Wenne," ale nefekl to, nebot obával se, že by Madelina řekla: toho teprve nemohu vystáti a právě tak nebyl s to odvážit se říci jí, že právě Wynne na tom trval, aby za všechny okolnosti, nemáli jen mořskou nemoc, byla přivedena na palubu,

protest slabým hlasem proněsen.

"Přece! musíš něco pojist, aby jsi mohla ztráta ráno přijít zase na palubu. Dovolil toho počasí, přijdu o jednací hodinu a odvodu tě nahoru."

S tím se poroučel a stoupal po schodech, aby odebral se na palubu do vzdálenějšího osamělého kontu lodi, kde opeřen oběma pažemi o zabradli, dluhouno.

sám a sám postal.

Stará lásku k Madelině znova se v něm ozvala.

Ta schýlená postava ty truchlila v oči hroboce ho dojaly, probodaly mu srdeč.

Ba, vypadala, jak by co nejdříve mohla udělat se do svých kajut, zůstaly starý West, jenž pozdě do nocí rád sedával, a Wynne sami.

Madelina už asi dřívno oděvala se na lože a vý jak obývají nejnovější jste se ji ujírat?" ptal se starý pán.

"Ano, doveš jsem ji dolů."

"To je hezké od vás. Ale než shlasnost světla, máme aspoň hodinky času, mohli bychom si zahráti."

"Děkuji, nebudu hrát!" odpověděl vyzváný, posadiv se naproti starému skvaterovi a ruce skřípí na stolném.

"Ale rád bych s vás mohlo slyšet, když jsem ji dojel."

"Mladý muži, mladý muži?" zvolal starý West hlasem skoro zdůrazněný.

"Mladý muži, mladý muži?"

"Mladý muži, mladý muži?"